

Jan Havliček - Trentan

Slikar Trente in Krasa

✍ Tone Wraber

V 6. številki letošnjega Planinskega vestnika so pisno gradivo o gorah na slikarskem platnu prvič pospremile barvne reprodukcije, s katerimi je uredništvo potrdilo visoko raven likovne opreme našega glasila. Čeprav je v spremni besedi (str. 21) zapisano, da namen aktualne teme v tej številki ni strokovni pogled slovenskega gorskega slikarstva, vseeno pogrešam vsaj omembo slikarja Jana Havlička - Trentana, ki je bil proti koncu 19. stoletja »hišni slikar« Primorske podružnice Nemško-Avstrijskega planinskega društva v Trstu. O njem sem v Vestniku (99: 98-104, 1999) napisal članek »Jan Trentan - Havliček – pozabljeni slikar Julijskih Alp in Krasa« (naslov »Umetnine pozabljene-

ga mojstra« je uredniški!) z nekaj, tedaj žal še črno-belimi reprodukcijami njegovih slik in precej obsežno bibliografijo. Članek sem si zamislil kot obvestilo, ki naj bi spodbudilo strokovno oceno tega res in nepravično pozabljenega slikarja.

Teh vrstic pa ne bi napisal, če me ne bi že nekaj let obhajala slaba vest. Šele po natisu članka sem odkril, da je bil Havliček v našem glasilu že omenjen. To se je zgodilo v člankih zgodovinarja Dušana Kermavnerja »Iz predzgodovine slovenskega planinskega društva« (PV 64: 153-159, 1964) in »Dva zapisa« (PV 69: 325-329, 1969). Neprijetno mi je, ker sem oba članka spregledal, še zlasti drugega, saj sem

bil leta 1969 član Vestnikovega uredniškega odbora z glavnim urednikom Tinetom Orlom in v Vestniku objavil tudi tri članke.

Naj le še ponovim Kermavnerjeve besede iz njegovega drugega članka (»Prepričan sem bil, da bodo po tej objavi sprejeli tega Havlička

v svojo evidenco naši umetnostni zgodovinarji.«) in pa svoje izpred sedmih let: »Vesel bom, če bo spodbuda botanika, ki se zaveda svoje področne nekompetentnosti, vzklila v plodno zanimanje poklicnega umetnostnega zgodovinarja.«

Samota

Kot gams pod steno pase se samota,
ta nedosežna, prava – res samota.
Neskončna se modrina pne nad nama,
tam zgoraj kot oblak lebdi samota.
In ko že misliva, da res sva sama,
se veter zgane – vztrepeta samota.
Povzpneva se po skalnati stezici,
stopinj nobenih, kaže pot samota
navzgor, v neznano, k slutnji o resnici.
Resnica je ... resnica je samota.

Mojca Luštrek

Mavrica

Znad mokrih, s soncem obsijanih streh
se pne v čarobnem loku kakor smeh,
ki solze je premagal. Z njo dosežem
planine kamniške – ne po poteh,
po mavrici se vzpnem, svoj voz naprežem,
do Brane in Planjave, do obeh
varuhinj Sedla, skoz svetlobo sežem.
Meglice se kadijo iznad leh,
ko z vrha se ozrem; ves svet obsežem
s pogledom, s čarno mavrico v očeh.

Mojca Luštrek